

IV.

(Zatím poslední protože nevíme co ještě šílenci z Nového světa s těmi šílenci ze světa Starého ještě lidstvu než ho zardousí úplně provedou)

Úvod

„V nejbližších pěti letech zaútočíme a zničíme vlády v sedmi zemích – začneme s Irákem a potom přijdeme na řadu Sýrie, Libye, Somálsko, Súdán a Írán.“ slova amerického generála Wesleya Clarka v projevu z roku 2007 (Engdahl F. W., *Falošná demokracie, Manifest osudu USA*, TORDEN s. r. o. 2020, s. 152.)

„Vzhledem na současné všeobecně negativní renomé Spojených států v regionu se americká podpora reformních iniciativ nejlépe vykonává prostřednictvím mimovládních organizací a neziskových institucí.“ – RAND zpráva Pentagonu, 2008. (Tamtéž, s. 162; OWEIDAT, Nadia et al. 2008. *The Kefaya Mouvement: A Case Study of a Grassroots Reform Initiative... studie pro kancelář ministra obrany, Kalifornie: Santa Monica. 2008, RAND...778. pdf, str. av. – s. 221-222.*)

Arabské jaro USA a NATO, války o energetické zdroje

Většinou se pod pojmy Arabské jaro, chápe (tak to je interpretováno i ve Wikipedii) jako vlna protestů, nepokojů, povstání a revolucí, které probíhaly či probíhají ve většině arabských států od konce roku 2010 až do prosince 2012.

Po porážce v první světové válce se rozpadla Osmanská říše a oblast byla rozdělena mezi Velkou Británii a Francii podle plánu, který už v roce 1916... Vítězné koloniální mocnosti vymezily v arabsko-islámském světě hranice nových států tak, aby sloužily jejich strategickým zájmům, a vytvořili tak Sýrii a Irák, Palestinu a Jordánsko. Tato území byla svěřena pod dohledem Společnosti národů Francii, Velké Británii, Belgii, Jihoafrické republice, Austrálii, Novému Zélandu a Japonsku. Hranice byly vytyčeny svévolně a přiřadily lidem určitou státní příslušnost, která se však nekryla s tradičními etnickými a náboženskými oblastmi atd. (viz *Arabské jaro na Wikipedii*) S tímto je možné v zásadě souhlasit.

Samozřejmě je zcela záměrně zamlčeno, že v Arabském jaru, hrály a hrají totálně egoistické, geopolitické (světovládné) zájmy vůdčího imperialistického státu, nejen v rámci agresivního paktu NATO, Spojených států amerických zásadní roli.

Od března 2007 čelila americká globální supervelmoc nové, intenzivní a děsivé výzvě, která tentokrát přišla zevnitř systému. Finanční systém USA se začal řídit dominovým efektem, když zkolaboval trh kvůli podvodným půjčkám a neovnitosti, zejména takzvaným „rizikovým“ hypotékám. Byla to spekulativní bublina jako žádná jiná v dějinách USA. Neomezené vojenské výdaje potřebné na rozšiřování globální nadvlády USA byly touto finanční krizí ohrožené a tím byla ohrožena i americká hegemonie. To vedlo v září 2008 ve Washingtonu a na Wall

Nespočetné války USA a NATO včera a dnes IV.

(Od vzniku USA a NATO dodnes)

Street k závěru, že když jimi nebudou zrealizována určitá drastická opatření, může dojít k zániku postavení USA jako globální supervelmoci.

Tak byla uplatněna strategie podněcování „revolucí“ (kontrarevolucí) v arabském světě, později nazvané Arabské jaro (šlo však o „Arabskou zimu“ mixovanou požáry „ohnivého, válečného léta“!) Ta byla obsažena v dokumentech Pentagonu právě z roku 2008: *Strategie modernizace armády*, jejímž cílem bylo, aby americká armáda ovládla nejen celý svět ale i vesmír. Proto prý musí být vytvořena „expediční armáda schopná vojenské výpravy, která by byla způsobilá dominovat v celém spektru konfliktů – kdekoliv, v jakémkoliv prostředí a proti jakémukoliv protivníkovi...“ (viz *Generálporučík SPEAKES, Stephen M. 2008 ARMY MODERNIZATION /online/ /cit 25. červenec 2008/. Washington D. C.: Department of the Army. Citované v ENGDAHL, F. William. 2009... viz Engdahl F. William, *Islámský terorismus v službách CIA – USA*, TORDEN 2016, s. 220 až 221, s. 260.) Zde nelze než připomenout, že jde o zemi, která je v rukách šílených, bezohledných a agresivních politiků, sloužících především, a hlavně zájmům velkopodnikatelů, velkokapitálu, nadnárodních společností, které mají dominantní postavení doma i ve světě.*

Uvedený dokument uváděl, že modernizace armády předpokládá, že Spojené státy budou v nejbližších „třiceti až čtyřiceti letech“ zapojeny do nepřetržitých válek o kontrolu nad nerostnými surovinami a na zabezpečení toho, aby potenciální vyzývatele, jako je Čína a Rusko, udržely na jejich místech. (Tamtéž s. 222.)

Nyní ke konkrétním procesům vyprovokovaných „barevných revolucí“. Šest měsíců před tím, než byla spuštěna v srpnu 2010 takováto prvá barevná – Jasmínová revoluce v Tunisu, podepsal prezident B. Obama tajnou prezident-

skou směrnicí *Prezident Study Directive – 11* (PSD-11), která vládním agenturám nařizuje, aby se připravily na „změnu“. Změnou měla být radikální výzva k podpoře islámské fundamentalistické sekty „Muslimské bratrstvo“ v muslimském světě, v celé severní Africe a na Blízkém východě. Tato sekta, jež vznikla v roce 1928 v Egyptě, byla a je tajnou organizací s nelegální teroristickou složkou, která se na veřejnosti prezentuje jako „mírumilovná činnost pro charitu“. Dodejme, že fakticky každá významná teroristická organizace v muslimském světě a každý její vůdce, vzešlý z „Muslimského bratrstva“.

Jeho členem byl samozřejmě i Usáma bin Ládín, který pracoval v Pákistánu pro CIA, při náboru džihádistic-kých mudžáhidů, v boji proti Sovětům v Afghánistánu. Ze sítě Muslimského bratrstva se zrodila Al-Káida v Afghánistánu a v Iráku a v Sýrii Al-Nusra a tzv. Islámský stát (IS a ISIS) atd.

Uvedená *prezidentská směrnice* tedy nařídila americkým diplomatům, aby navazovali kontakt s nejvyššími vůdci „Muslimského bratrstva“ a aktivně podpořili snahu hnutí o převzetí moci v takových zemích jako Egypt, Libye, Tunís a Sýrie již na začátku Arabského jara v roce 2011.

V uvedené směrnici (PSD-11) došla americká administrativa k tak bizarnímu závěru, že prý „Muslimské bratrstvo“ v kombinaci se svým vyhraněným nacionalismem, jako odnož politického islámu, by mohla vést k „reformě a stabilitě“ západního stříhu. Byla to jen LEŽ, o které bezesporu členové pracovní skupiny PSD-11 věděli. (Engdahl F. W. *Falošná demokracie, Manifest osudu USA*, TORDEN s. r. o. 2020, s. 162-166.)

K důležitému faktoru, vedle výše uvedeného a určujícího, tj. podpory v politice válečnického nositele Nobelovy ceny míru B. Obamy, CIA a vládou USA řízených mimovládních organizací (MVO), jež umožňoval Muslimskému bratrstvu získat takový praktickopolitický vliv, byly jimi založené politické organizace a hnutí, ve své protilidové, teroristické činnosti, kamuflované i lži o boji za lidská práva, svobodu a demokracii. Takový již je bohužel, imperialistický, prý „civilizovaný“ Západ. Takové jsou Spojené státy se svým, prý „mírotvorným“, ve skutečnosti agresivním, válečnickým paktem NATO.

Washington tedy při naplánování a uskutečnění svých mocichtivých, globálních zájmů cestou realizace pseudodemokratických „revolucí“ v Arabském světě, počítal s tím, že přivede Muslimské bratrstvo k moci v celém spektru tohoto světa, od Tunisu do Egypta, od Jemenu do Libye atd., což bylo ve

svých reálných důsledcích předvídatelně něčím totálně bezohledným a šíleným. **Umožnilo rozvinout terorismus ve světě**, nejen džihád (kdy džihádisty používaly země NATO a monarchie z oblasti Perského zálivu ke svržení prezidenta Asada), vznik Islámského státu, ale i státní terorismus v agresivních válkách NATO proti Iráku, Afghánistánu, Libyi, Sýrii, Jemenu atd. Tak se i **válka proti terorismu stala válkou teroristickou. Stálo to miliony mrtvých a zmrzačených lidských životů, nevyčísitelné materiální i morální a psychologické škody atd.**

„Jasmínová revoluce“ v Tunisu

Jak již bylo uvedeno, cílem washingtonské Iniciativy širšího Blízkého východu, přejmenované ze skromnějšího názvu Nový blízký východ, byl **Tunis**, bývalá francouzská kolonie, situovaná ve středomoří, mezi Kaddáfího **Libyí bohatou na ropu a Alžírskem bohatým na ropu a zemní plyn, prvním cílem** připravovaných převratů – **barevných revolucí**. Šlo o svržnutí tuniského prezidenta, prý již nadále nepotřebného despotu *Zine El Abidine Bena Aliho*.

Za tím účelem NED (jedna z washingtonských Mezivládních organizací - **Národní nadace pro demokracii**) **poskytla v Tunisu značnou sumu** ve výši 131 tisíc USD „kulturní organizaci“ Al-Jahedh Forum for FreeThought (AJFFT). Cílem této organizace bylo vyškolení kádry, které uskuteční změnu režimu Ben Aliho v prosinci 2010. (*Bolton, Kerry R. 2011. Tunisian Revolt: Another Soros NED, viz Engdahl F. W., Falošná demokracie, Manifest osudu USA, TORDEN 2020, s. 167 - odkaz 336, s. 224.*)

Jiný grant NED putoval v roce 2009 do *Asociace pro podporu vzdělávání*, aby školila, v obdobném duchu, učitele středních škol, tak jako i do *Centra pro výzkum, studie a školení* Mohameda Aliho (z angl. Center for Research, Studies and Training, CEMAREF), jež se mělo věnovat „vyškolení kádrů tuniských mladých aktivistů v oblastech vůdcovství i organizačních metod a jejich zapojení do veřejného života. Šlo tedy o výcvik placených pouličních demonstrantů. (*Tamtéž, s. 157-168 – odkaz 337, s. 224.*)

Dalším krokem bylo **posílení** nespokojenosti namířené proti vládě Bena Aliho. Tak **MMF**, který od jeho založení v roce 1944 řídilo americké ministerstvo financí, jemně řečeno žádal, aby režim B. Aliho **zrušil potravinové dotace, snížil státní důchody a privatizoval státní společnosti**.

Je třeba vidět, že **v roce 2010 Tunis**, tak jako celá řada jiných zemí, **trpěl následky světové finanční krize z roku 2008 dramatickým růstem cen potravin a ropy**. Všechny faktory spolu s tvrdými

hospodářskými omezeními v celé Evropě, vážně škodily zemi, kde je tak důležitý turistický, cestovní ruch a export do EU, která je hlavním obchodním partnerem Tuniska. Drsnou **podmínkou pro poskytnutí půjček MMF** bylo, aby tuniská vláda **eliminovala cenové kontroly základního spotřebního zboží, zprivatizovala státní průmyslové podniky a zrušila státní dotace na potraviny, včetně chleba. To byl také, a o to šlo, spouštěč, který umožnil aktivistům vyškoleným Spojenými státy, začít protivládní protesty v prosinci 2010.**

Nešlo tedy o žádná spontánní hnutí a demonstrace. Kromě aktivit NED v Tunisu, Iniciativa pro Blízký východ a Severní Afriku Sorosovy Open Society Foundation, financovala i Jasmínovou revoluci přes své arabské regionální kanceláře v Ammánu a Jordánsku. Financí na rozpoutání demonstrací bylo tedy dost.

Údernou silou při mobilizaci protivládních demonstrací se stal **Všeobecný tuniský svaz práce** (z angl. Tunisian General Labor Union, UGTT). Ne náhodou. Šlo o tuniského **odborového partnera washingtonské neziskové organizace Solidarity Center** (Centrum solidarity), financované CIA a USAID (Agenturou Spojených států amerických pro mezinárodní rozvoj, se silnou vazbou na CIA), jako **nástroj organizování změny režimu v cizích zemích**, pod hlavičkou odborů. Později byla UGTT oceněna Nobelovou cenou za mír a rovněž však byla **potlačena režimem Muslimského bratrstva. Cíleně vtaženého do oněch převratů a v nich všestranně podporovaného, právě Spojenými státy.**

Ukázalo se, že důležitou úlohu sehrála i **tuniská, Američany vycvičená armáda**, jejíž **velitel Richard Ammar**, který měl úzké vazby na Washington, především na Pentagon, **24. ledna 2011**, po šesti týdnech narůstajících demonstrací, po konzultacích na velvyslanectví USA, **oznámil, že armáda stojí na straně demonstrantů**, povstalců a **bude „bránit revoluci“**. Aby bylo jasno, od roku 1978, kdy se Ben Ali dostal k moci, do roku 2009 poskytly USA tuniské vládě 349 miliónů dolarů a jen v roce 2010 dodaly Tunisu vojenskou pomoc ve výši 13,7 miliónů dolarů. (*Tamtéž, s. 168-170.*)

Tuniská šablona „revolucí“, převratů Arabského jara

K tomu, že jsem se trochu více, konkrétněji zabýval Jasmínovou revolucí, mne vedlo to, že se stala jakousi šablonou převratů („revolucí“) nejen v rámci Arabského jara. „**Arzenál zbraní pro převraty, změny režimů v cizích, suverénních zemích, které Spojené státy spolu s některými mocnostmi NATO**

(prý „mírotvorného“, „obránného“ společenství zemi „svobodného světa“?) **použily, byl fakticky stejný. Šlo o prosazení, donucení vybraných zemí k privatizaci státního majetku a uplatnění drastických, úsporných opatření podle pokynů MMF** (řízeného Spojenými státy), která **předvídatelně musela vést k nespokojenosti občanů, k masovým protestům a sociálním nepokojům. Následně byly v každé zasažené zemi mobilizovány kádry vycvičené Ministerstvem zahraničních věcí USA, CIA a jimi financovanými a řízenými mimovládními „demokratickými“ organizacemi k vyburcování dalších a dalších protestů za pomoci Facebooku, Twitteru a dalších nových sociálních médií. Tato šablona se vlastně uplatňovala již při převratech a agresi USA a NATO proti Jugoslávii. (*Islámský terorismus v službách CIA – USA... s. 227.*)**

Egyptské jaro vzešlé z náměstí Tahrír

Pokud Bílý dům a CIA měly nyní pod kontrolou „prodemokratickou“ situaci v Tunisu, mohly rychle rozjet další převraty Arabského jara. **Na řadě byla Egyptská Káhira**. Proto jejich MVO a jimi vyškolení aktivisté i zde rozejeli mohutné protivládní, „lidové“ demonstrace proti policejní brutalitě a **režimu prezidenta Husního Mubáraka**. Aby bylo možné uspět jako v Jugoslávii a v Tunisu, bylo třeba rovněž **použít i ekonomického nátlaku**. Egypt byl totiž největším světovým dovozcem pšenice zejména z USA. Tak v období od června do listopadu 2010 vzrostla její prodejní cena na chicagské burze o 74 %, což vedlo k celkové inflaci egyptských potravin ve výšce přibližně o 30 %, a to přesto, že byly použity vládní dotace.

Nejen to, navíc **v době**, kdy byly zahájeny koordinované **celostátní demonstrace, které požadovaly odstoupení prezidenta Mubáraka, byli všichni klíčoví členové egyptského velení, včetně velitele generálního štábu, generál plukovníka Samiho Hafeza Enana v USA jako hosté Pentagonu. Účelově tak byla zneutralizována rozhodující síla armády, která by zastavila Američany podporované a organizované protesty v kritických začátcích. Výzvu na generální stávkou za odstoupení Mubáraka vyhlásila organizace založená na Facebooku, přes který byly masové demonstrace organizovány, „**Hnutí 6. dubna**“, které vedl Ahmed Maher Ibrahim, který zřejmě ve víře v pravdivost a upřímnost amerických hráčů prohlásil, že „naším cílem je podporovat demokracii podněcováním účasti veřejnosti na politickém procesu...“ Toto hnutí bylo součástí koaliční organizace Národní asociace pro změnu, na kterou měl zásadní vliv **George****

Ishak, vůdce hnutí **Kefaya** (Egyptské hnutí za změnu), jež patřilo k organizacím washingtonského svrnutí Mubárika, tak jako Mohamed Saad El-Katatin, předseda parlamentního bloku Ichwán, respektive **Muslimské bratrstvo**. (*JACOB Jijo. What is Egypt's April 6 Movement? Dostupné z: <http://www.ibtimws.com/articles/107387/20110201/what-is-egypt-s-april-6-movement.htm>; *Falošná Demokracie. Manifest osudu USA...*, s. 172-173, odkazy 355, 356, s. 226.)*

Tak v roce 2012 **Muslimští bratři, základna pro vytvoření Islámského státu (IS), ovládly Egypt**. Ve volbách, v nichž za nově vytvořenou, falešně prezentovanou stranu, jako Stranu svobody a rovnosti, která byla fakticky stranou Muslimského bratrstva, kandidoval na post **prezidenta Mohamed Mursí**. Přestože ve druhém kole v červnu 2012, vyhrál druhé kolo egyptský vojenský představitel Ahmed Shafik, který byl premiérem v závěru Mubarákova režimu, byly však volby, při skryté podpoře americké vlády, zfalšovány. A **Mursí byl určen jako vítěz**, ač o nepatrná 3 procenta. Spojené státy tak získaly svého prvního „demokraticky zvoleného“ **prezidenta Muslimského bratrstva**. Ministryně zahraničí USA („demokratka“) Hillary Clintonová ve svých komentářích Mursího chválila a vyhlásila: „Stojíme za přechodem Egypta k demokracii.“ A dodala, že Spojené státy chtějí „poblahopřát Mursímu a egyptskému lidu k tomuto milníku přechodu Egypta k demokracii.“ (*Tamtéž s. 175-176, odkaz 365 na s. 227, GERTZ Bill Clinton Backed Egypt's Muslim Brotherhood Regime. Dostupné z: <http://freebeacon.com/national-security/clinton-backed-egypt-muslim-brtherhood-regime/>.*)

Jakmile se Mursí a jeho Muslimské bratrstvo dostali k moci, s opozicí a mírumilovnými demonstranty nezákonně, brutálním násilím naložili. Za silné podpory Američanů si Mursí udělil mimořádné, neomezené pravomoci na „ochranu národa“. Tak **předpoklad** z již námi vzpomínuté prezidentské směrnice PSD-11, že režimy Muslimského bratrstva přinesou v regionu novou stabilitu, bylo jednoznačnou lží. (*Tamtéž s. 176-177.*) Tak už to u vrcholných politiků USA bývá.

V **prosinci 2012 se konalo referendum o nové ústavě**. Ta byla kritizována proto, že podle některých kritiků mohla umožnit vznik islamistického státu a nezaručovala stejná práva všem obyvatelům. Referendum se konalo ve dvou termínech, v každém volila polovina země. Podle oficiálních výsledků byla ústava **přijata – pro hlasovalo 63,8 %**. **Volební účast ale byla velice nízká – 32,9 %**. **Mursí byl po roce (v roce 2013) vlády sesazen armádním pučem**. Egyptská armáda při potlačování protestů vůči puči zabila nejméně 817 stoupenců vlády prezidenta Mursího,

podle některých údajů i přes tisíc. **Muslimské bratrstvo bylo postaveno mimo zákon** a v následných zinscenovaných volbách zvítězil bývalý náčelník generálního štábu egyptské armády Abd al-Fattáh as-Sísí. Od as-Sísího nástupu k moci čelí společnost ostrým represím a dochází k prohlubování krize lidských práv. Systematicky jsou omezovány svobody shromažďování a svobodného vyjádření protestu. Od vojenského převratu v roce 2013 bylo zatčeno a uvězněno více než 16 tisíc odpůrců režimu (dle některých odhadů až 40 tisíc, stovky členů Muslimského bratrstva byly odsouzeny k smrti. 16. května 2015 byl k trestu smrti odsouzen i Muhammad Mursí. (*Wikipedie*))

Na co je potřebné upozornit je skutečnost, že **spolupráce CIA s Muslimským bratrstvem** nebyla ničím novým a překvapivým. **Již od začátku 50. let 20. století tvořily CIA a Muslimské bratrstvo bezbožnou alianci proti pokrokovému egyptskému prezidentovi Džamálovi Násirovi**. Když se bratrstvu nepodařil atentát na jeho osobu, šéf káhirského úřadu CIA Miles Copeland tajně zorganizoval členům bratrstva exil v Saudské Arábii. Saudští ropní boháči zde zdokonalili svoji mezinárodní teroristickou, džihádistickou agendu. Od té doby byl **vztah mezi CIA a Muslimským bratrstvem hluboce provázaný, včetně období 80. let, kdy CIA využila sítě Muslimského bratrstva v Afghánistánu** na vytvoření mudžáhidů a toho, co se stalo známým jako al-Káida. (*Tamtéž s. 173-174, na s. 174 odkaz 358 viz s. 226.*)

Svržení režimu Velké libyjské arabské lidové socialistické džamáhírije

O **zločinné agresi USA a zemí EU a NATO proti Libyi, této vzkvétající zemi v severní Africe**, jsem se ve stručnosti zmínil v předchozí 3. části toto textu „Nespočetné války USA a NATO...“. Je třeba vědět, že mj. Kaddáfího Libye měla **nejnižší dětskou úmrtnost a nejvyšší průměrnou délku života v celé Africe**. Poté co se před více než čtyřiceti lety ujal moci (nahradil krále Idrise), **gramotnost obyvatelstva v zemi dosahovala méně než 10 procent, pak v roce 2010 to bylo víc než 90 %**. V témže roce trpělo **podvýživou méně než 5 % populace, což představovalo nižší hodnotu, než jakou měly USA**. **Na růst cen potravin** po roce 2009 reagoval Kaddáfí tak, že **zrušil všechny daně na potraviny**. **Pod hranicí chudoby žilo nižší procento lidí než v Holandsku**. Tak nebylo divu, že Kaddáfí nazýval svůj společenský, sociálně ekonomický model „islámským socialismem“. (*Tamtéž s. 178.*)

Nyní připomeňme ještě několik dalších, zcela zásadních faktů, proč byla Sýrie napadena a stala se obětí rozjetého

projektu Arabského jara. **Kaddáfí** patřil k těm politikům, kteří oprávněně nedůvěřovali Washingtonu. **V roce 1999 inicioval vytvoření Africké unie** se sídlem v Addis Abebě (Etiopie). Cílem bylo posílit mezinárodní vliv bývalých afrických koloniálních států, na základě zkompilování ekonomické silné stránky bohatého kontinentu z hlediska nevyužitého nerostného a zemědělského potenciálu.

Podle Washingtonu byl **v roce 2011 nejnebezpečnějším Kaddáfího činem („zločinem“), krok k vytvoření islámské měnové unie založené na zlatém dináru**, nezávislém na prodeji ropy realizovaném v amerických dolarech („petrodolarech“), pod ekonomickou a tím i politickou nadvládou USA. Tak **společně s tuniským prezidentem Ben Alim a egyptským Husním Mubárákem detailně plánoval zřízení Islámské centrální banky** založené na zlatém dináru nezávislém na americkém dolaru. **A to byl u jmenovaných reprezentantů uvedených zemí, pro Spojené státy a jejich vazalskou EU, „smrtný hřích“**. Bylo třeba je odstranit a země „zpacifikovat“. V případě **Kaddáfího vojenskou agresí porazit a jej zavraždit. To bylo cílem USA a NATO - „Operace Úsvit Odyssey“** (z angl. Odyssey Dawn).

Tato operace byla spuštěna americkým velitelstvím AFRICOM zodpovědným za Libyi **19. března 2011**. Z této operace se rázem stala **americko-britsko-francouzská agrese proti Libyi, koordinovaná organizací NATO**. Konkrétní impuls k provedení operace byl určen tím, když Washington obdržel zprávy, že jimi podporovaná libyjská opozice v Bengází, zaměřená proti Kaddáfímu a východ bohatý na ropu, byly před kolapsem a přípravou ukončit boje. Navíc již **16 dní dříve** (před 19. březnem, tj. 3. března) **americké letectvo začalo útočit na Kaddáfího vojenské pozice v bezletové zóně** (šlo tak o násilné převzetí vzdušného prostoru suverénního státu), což de facto znamenalo **vyhlášení války**. (*Tamtéž s. 179-180.*)

Dnes již můžeme říci, že nešlo ze strany **Spojených států o nic nahodilého. Je to přístup prosazený a uplatňovaný strategů a aktéry CIA a Pentagonu po celou řadu desetiletí od druhé poloviny 40. let minulého století.**

Po vyřazení Libye byla na řadě Sýrie Bašára al-Asada

Spojené státy ve svazku s jejich paktem NATO i v rámci realizace „změn režimů“, tj. procesu destrukce pro ně nepřijatelných režimů, pod etiketou Arabského jara, cíleně zasáhlo v letech 2011 a 2015 i do Sýrie. Jak jsem již v závěru předchozí III. části „**Nespočetné války USA a NATO...**“ uvedl, šlo o vojenskou agresi. **Válku proti Sýrii v koalici vedené pak-**

tem NATO – USA, Velkou Británií, Francií, Tureckem a Německem spolu se státy z oblasti Perského zálivu – Katar a Saúdskou Arábií s cílem svržení prezidenta Bašár al-Asada a tím otevření prostoru pro chaos a rozvrat. Ten měl umožnit ovládnutí této země. O destabilizaci Sýrie usilovala již Bushova administrativa a na to Obamova vláda navázala.

Tyto státy: Saúdská Arábie a Katar spolu s Kuvajtem, Spojenými arabskými emiráty a Jordánskem měly se stát tzv. arabským NATO, jak to bylo oznámeno ve Washingtonu po schůzce mezi Netanyhuem a Trumpem v lednu 2017 (Falošná Demokracie. Manifest osudu USA..., s. 196)

V hlubinném pozadí, k podstatným okolnostem, proč měl být B. Asad odstraněn, patří zejména to, že v roce 2009 při jednání s katarským emírem odmítl návrh účasti Sýrie při vybudování katarského plynovodu, jenž měl vést přes Sýrii do Turecka a směřovat do EU. Asad to odmítl se zdůvodněním, že by šlo o přímou a cílenou konkurenci ruské společnosti Gazprom, a on nechce poškodit dlouhodobé, dobré vztahy s Ruskem. Navíc by to, ve vztahu k Sýrii, výrazně posílilo Katar, jenž byl tehdy v arabském světě, nejbližším spojencem USA, které usilovaly o Asadovo odstranění. V červenci 2011 vlády Sýrie, Iránu a Iráku podepsaly vlastní historickou dohodu o plynovodu, který by přicházel z iránského přístavu Asaluych do Damašku v Sýrii a přes irácké teritorium do Libanonu. To vše bylo zásadním důvodem k válce výše uvedené koalice NATO (jako války o plynovody), proti al-Asadově Sýrii, jež začala v březnu 2011.

Po šesti letech války (do roku 2017) došlo k obrovské destrukci syrských měst, ke smrti statisíců lidí. Válka způsobila, že ze země uteklo téměř 5 milionů lidí (zprvu do Turecka a od roku 2015 do EU). Tato válka nebyla válkou občanskou, šlo vedle zemí NATO i o invazi žoldáckých teroristů z organizací jako al-Kaida, front al-Nusra, Islámský stát (IS) v Iráku a v Sýrii ISIS.

Podle informací z uniklých emailů mezi ministryni zahraničí USA, Hillary Clintonovou (která dohlížela na spuštění amerického Arabského jara a zavraždění Kaddáfího) a jejím blízkým poradcem Johnem Podestonem, vyšlo najevo, že zplnomocněnci USA v daném regionu, Saúdská Arábie a Katar, financovaly činnost teroristické organizace ISIS v Sýrii. Šlo o investování miliard dolarů, s cílem, že budou mít na území Sýrie bez Baššára al-Asada, pod kontrolou zamýšlené potrubí katarského plynovodu (z Kataru do Turecka).

Dokonce i *Syrské Bílé přílby* - „jednotky prvé pomoci“, byly evidentně podvr-

hem. Vytvořil je bývalý příslušník britské zpravodajské služby při financování vládou USA (prostřednictvím USAID napojené na CIA atd.). V červnu 2016 zveřejnilo americké ministerstvo zahraničních věcí svoje odhady, že pravděpodobně „více než 40 tisíc zahraničních bojovníků z více než 100 zemí vedlo válku v Sýrii.“ (Tamtéž, s. 192-195.)

Cunami bezohledného, nezákonného zasahování do vnitřních záležitostí suverénních zemí, států severní Afriky, v Arabském světě, za účelem změny jejich režimů ze strany euro-atlantického seskupení (USA, EU a NATO) v podobě Arabského jara, které měly za cíl ještě více posílit světovládné zájmy zejména USA, postihlo také: Alžírsko, Jemen, Jordánsko, Omán, Bahrajn.

K méně rozsáhlým škodám v podobě protestů či nepokojů došlo i v Kuvajtu, Libanonu, Spojených arabských emirátech a v Západní Saahaře.

Závěr

1. Zde zdůrazňuji, že šablona převrátů („barevných revolucí“), změn režimů v cizích, suverénních zemích, které Spojené státy spolu s mocnostmi NATO v rámci konceptu Arabského jara použily, byla použita i před válkou USA, EU a NATO proti Rusku na Ukrajině. Šlo o obdobný scénář, uplatněný již v roce 2004 při tzv. Oranžové revoluci, spjatý se scénářem obklíčování Ruska vojenskými základnami USA a NATO. Určujícím se pak stal násilný, krvavý převrat z přelomu roku 2013-2014 iniciovaný, zaplacený a organizovaný USA (mj. Victorií Nulandovou, náměstkyní ministerstva zahraničních věcí USA a pověřenkyní pro EU a americkým velvyslancem na Ukrajině Geofferyem Pyattem).

Tak byla otevřena cesta k občanské válce a k válce na Ukrajině.

2. To, že Spojené státy jsou nejagresivnější zemí, jež vede války nikoli na svou obranu, ale jako zasahování do ekonomických a politických procesů v jiných zemích, čímž si je podmaňuje, je nesporným faktem. V předchozích textech jsem proto uvedl nejen povzdech bývalého prezidenta USA J. Cartera z roku 2019, jenž prohlásil, že Spojené státy americké jsou nejválečnějším národem v dějinách světa, že jen 16 let ze své 242 let trvající historie jako národ prožily bez války.

Rovněž jsem mj. připomněl údaj „Centra strategických studií na Tufts University“, že „Spojené státy podnikly od roku 1776 více než 500 mezinárodních vojenských intervencí, téměř 60 % z nich v letech 1950 až 2017, přičemž více než třetina těchto misí se uskutečnila po roce 1999“.

V dokumentu je i uvedeno, že s koncem éry studené války se předpoklá-

dalo, že dojde k omezení vojenské angažovanosti USA v zahraničí. Opak se stal pravdou, USA tuto angažovanost zvýšily a staly se metastází koloniální Anglie.

Nemůžeme se proto divit, že v globálním průzkumu společnosti Gallup jsou Spojené státy považovány za největší hrozbu pro světový mír.

3. To, co je u USA (tím i u NATO) při uskutečňování jejich nezákonných a věrolomných agresí ve světě prezentováno, jsou velké, bezostyšné a zálučné lži, „ospravedlňující“ danou nezákonnou agresi, jejich války. K té největší a nejúspěšnější, za kterou stojí miliony mrtvých, patří lež z roku 1964, o incidentu v Tonkinském zálivu, kterou tehdy americký prezident L. Johnson zdůvodňoval zahájením války proti Vietnamu. Druhou takovou kolosální lží (našeho vzoru a „velkého bratra“) je lež prezidenta G. W. Bushe jr., že Saddám disponuje zbraněmi hromadného ničení (chemickými, biologickými a jadernými, které nebyly nikdy, při okupaci Iráku, nalezeny) a navíc se prý podílel na přípravě teroristických útoků v USA 11. září. Při masovém šíření těchto lží, byla započatá v roce 2003, další, zcela nezákonná agrese USA a V. Británie proti Iráku, která trvala 8 let (do roku 2011).

Ke kolosálnímu podvodu založenému na lžích, se staly ze strany Německa a kolektivního Západu, Minské dohody, uzavřené s Ruskou federací. Až do doby, než promluvila Angela Merkelová mohly být tyto dohody myšleny a brány vážně. Přitom šlo ve skutečnosti o něco zcela jiného.

Měly totiž pouze poskytnout Ukrajině čas na vyzbrojení a transformaci ukrajinské armády, aby mohla nejen zvládnout situaci se separatistickými regiony (Doněcka a Luhanska), ale připravit se zřejmě i na válku s Ruskem.

Tedy počítaly s válkou nejen proti většině Rusů žijících na Ukrajině, ale zřejmě i proti Rusku v zájmu USA a NATO. Výrok Angely Merkelové odhalil, jaký byl skutečný přístup Západu, k otázce vývoje Ukrajiny po Majdanu z roku 2014.

Což bylo v rozporu s obsahem smluv. Byla potvrzena pravdivost ruského stanoviska, že Ukrajina nechtěla plnit Minské protokoly a Rusko muselo situaci řešit „vojenskou speciální operací“!

Teoreticky je tak možné z hlediska mezinárodního práva ospravedlnovat ruský přístup podle obecného právního pojmu *bona fide*, že smlouva je uzavřena v dobré víře. Pokud ale některá ze stran podepisuje smlouvu s vědomím jiných či vedlejších úmyslů, potom taková smlouva ztrácí platnost, neboť je v tom případě uzavřena ve zlém úmyslu jedné ze stran.